

Case: ”Jeg var nærmest klar til at give alt en chance for at få det bedre”

Emma går i 9. klasse og bor skiftevis hos sin mor og far efter forældrenes skilsmisse. Hun beskriver sig selv som en glad pige, der godt kan lide at være sammen med venner – især venner uden for skolen – gå ture og passe sit arbejde som hundelufter. Men gennem det seneste skoleår er det blevet sværere at gå i skole. Flere af de piger, hun tidligere var tæt med, er taget på efterskole, og dynamikken i klassen har ændret sig.

Familien oplevede, at mistrivlsen gradvist fyldte mere. De havde flere gange været i dialog med skolen om, at Emma havde det svært, men stod tilbage med en oplevelse af, at der ikke var meget hjælp at hente.

”Vi følte lidt, at holdningen var, at der ikke kunne gøres så meget nu, hvor skoletiden snart var slut,” fortæller Thomas.

Da familien så opslaget om ”Piger i nye fællesskaber” på Instagram, vakte det derfor deres interesse. Særligt formuleringen om at finde nye fællesskaber ramte noget vigtigt hos både Emma og Thomas.

Tvivl om man passer ind

Selvom både Emma og Thomas hurtigt tænkte, at tilbuddet kunne være relevant, var de samtidig usikre på, om de passede ind i målgruppen.

”På den måde gruppen var beskrevet på, kunne det godt se ud som om, man skulle have større udfordringer, end Emma oplever at have,” fortæller Thomas.

Emma selv havde dog lyst til at prøve: *”Jeg var nærmest klar til at give alt en chance for at få det bedre.”*

Ved forsamlingen oplevede både Emma og Thomas, at der blev taget godt imod dem. Samtalen gav plads til at tale om, hvordan Emma havde det, og familien fik mulighed for at afstemme deres bekymringer om målgruppen.

Samtidig blev det tydeligt forklaret, at både piger og forældre forventedes at deltage aktivt gennem hele forløbet.

Thomas fortæller, at han i starten var skeptisk over selv at skulle deltage i en gruppe: *”Mit udgangspunkt var egentlig: Det her gør jeg for min datter. Jeg følte ikke nødvendigvis i starten, at det var noget for mig.”*

Han peger samtidig på, at kravet om forældredeltagelse måske kan afholde nogle familier fra at melde sig:

”Det kan nok afskrække nogen forældre, at de selv skal deltage i en gruppe.”

Et sted hvor man føler sig velkommen

Første gang i pigegruppen oplevede Emma stemningen som lidt akavet.

”Alle var lidt stille,” fortæller hun.

Men hun oplevede samtidig, at gruppelederne hjalp pigerne godt i gang ved at stille spørgsmål og skabe en trykramme. Særligt det, at man ikke blev presset til at sige noget, gjorde en forskel.

”Når de stillede et spørgsmål, var det okay at sige pas. Det var især vigtigt i starten.”

Allerede efter få gange begyndte Emma at føle sig hjemme i gruppen. *"Jeg synes virkelig, det er et godt sted at være. Folk føler sig virkelig velkommen, og der er altid plads til én."*

Hun blev overrasket over, hvor meget hun faktisk begyndte at dele med de andre piger. *"Jeg plejer faktisk ikke at være så åben, men i den her gruppe føler jeg, at jeg har sagt meget mere, end jeg plejer."*

De fælles aktiviteter og lege hjalp pigerne med at lære hinanden at kende, og Emma oplevede hurtigt en god stemning i gruppen.

Hun fremhæver også små konkrete ting, som gjorde det lettere at være der: *"Jeg har lidt svært ved at sidde stille med mine hænder. Det var ret nice, at de havde alle mulige dimser på bordet, man kunne sidde med."*

Fællesskab og genkendelse blandt forældrene

Thomas beskriver, hvordan også forældregruppen hurtigt udviklede sig til et trygt rum. Særligt gjorde det indtryk, at nogle af de andre forældre fra begyndelsen fortalte meget åbent om deres familieliv og udfordringer.

"Det hjalp meget til, at der blev en stemning af, at det var i orden at fortælle ærligt."

Han beskriver gruppen som fri og ikke-dømmende: *"Det er faktisk rart at kunne åbne op overfor nogle fremmede, som man måske aldrig skal se igen, når gruppen slutter."*

Selvom familien oplevede deres egne udfordringer som mindre alvorlige end nogle af de andre familiers, oplevede Thomas stor genkendelse i de andre forældres fortællinger.

"Det er nogle af de samme problemstillinger – bare i forskellige styrkegrader. Og det er nogle af de samme følelser."

Han fortæller også, at han hurtigt ændrede syn på sin egen deltagelse: *"Det skal ikke være en sur pligt at møde op – og det har det heller ikke vist sig at blive."*

Mere glæde og lettere ved skolen

Både Emma og Thomas beskriver, at gruppeforløbet hurtigt begyndte at gøre en forskel.

Efter gruppegangene gik Emma ofte hjem i godt humør. *"Jeg tror faktisk, at jeg havde det bedre allerede efter første gang. Men i hvert fald efter anden gang gik jeg ud med en glad følelse."*

Thomas oplevede det samme: *"Emma har været i enormt godt humør, når vi er taget derfra. Så tænker jeg, at så har vi gang i noget af det rigtige."*

Selvom situationen i skolen ikke nødvendigvis har ændret sig, oplever Emma selv en forskel i sin egen trivsel.

"Jeg føler mig lidt mere glad, når jeg skal i skole. Det er ikke fordi, der har ændret sig noget i skolen, men jeg føler mig bare mere glad generelt. Det har gjort meget."

Et fællesskab man ikke har lyst til at miste

Da forløbet nærmer sig afslutningen, er både piger og forældre begyndt at tale om, hvordan kontakten kan holdes ved lige.

Emma fortæller, at hun bliver lidt trist ved tanken om, at gruppen skal slutte.

"Der er opbygget nogle tætte relationer mellem pigerne."

Hun kunne godt tænke sig, at gruppen fortsat kunne mødes engang imellem: *"Bare en dag hvor vi hygger og snakker."*

Til andre piger, der måske er i tvivl om, hvorvidt de skal sige ja til at deltage, har Emma et klart råd:

"Det hjælper faktisk virkelig meget. Jeg havde det på samme måde. Men nu kan jeg virkelig mærke, at jeg har fået det bedre. Det ville være lidt ærgerligt, hvis man ikke siger ja, når man får chancen."